

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστείμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Δεκεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 53

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 409)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐτελείωσε τὸ ταξεῖδιον τοῦ Κασκαμπέλ καὶ ἐτελείωσεν αἰσίως. Ἡ Εὐδρομος Οἰκία δὲν εἶχε τώρα παρὰ νὰ διασχίσῃ τὴν Ρωσσίαν καὶ τὴν Γερμανίαν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τὴν βόρειον Γαλλίαν διὰ νὰ εἰσέλθῃ καὶ τὴν Νορμανδίαν. Μεγάλῃ πορείᾳ βεβαίως· ἀλλὰ συγκρινομένη πρὸς τὸ περιπετειώδες καὶ μακρὸν ταξεῖδιον τῶν δισχίλιων καὶ ὀκτακοσίων λευγῶν, τὰς ὁποίας εἶχε διατρέξῃ, δὲν ἦτο παρ' ἀπλοῦς περίπατος, ἀπλὴ ἀμαξοδρομία, κατὰ τὴν ἑκφρασιν τοῦ Κασκαμπέλ.

Ναί, ἐτελείωσε πλέον τὸ ταξεῖδιον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν αἰσίως, μεθ' ὅλας τὰς φοβερὰς ἐκείνας περιπετείας. Εὐτυχέστερα λύσις δὲν ἔγινε ποτέ, — οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν θαυμασίαν παντομίμῃαν τῶν Δησιτῶν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ἠγχορίστησε τόσον τὸ κοινόν, ὅσον καὶ τοὺς ἠθοποιούς, — ἐκτός, ἐννοεῖται, τοῦ Ὀρτικ καὶ τοῦ Κίρσεφ. Τῷ ὄντι, οἱ κακοῦργοι μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἀπηγγονίσθησαν, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί των — οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι οἱ χωρὶς ἐργασίαν... — ἐστάλησαν εἰς τὴν Σιβηρίαν, διὰ νὰ τελειώσουν ἐκεῖ ἐν εἰρήνῃ τὰς ἡμέρας των.

Καὶ τώρα τὸ ζήτημα τοῦ χωρισμοῦ ἐπαρουσιάζετο με' ὅλας του τὰς θλιβερὰς συνεπείας. Πῶς θὰ ἐλύετο καὶ αὐτό;

Κατὰ τρόπον ἀπλούστατον!

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν, ὅταν ὅλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν», ὅπου τοὺς ἐπερίμενε λαμπρὸν καὶ ζωηρότατον γεῦμα με' πολλὰς προπόσεις, ὁ κύριος Ναρκίνης ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε:

«Φίλοι μου, ἤξεύρω καλὰ τί σας ὀφείλω καὶ θὰ εἶμαι ἀχάριστος ἂν τὸ λησμονήσω. Τί ἤμπορὸν νὰ κάμω διὰ

σᾶς; Λυποῦμαι πολὺ, παρὰ πολὺ, ποῦ θὰ σας ἀποχωρισθῶ... Ἀλλὰ νομίζω ὅτι κατ' ἤμπορεϊ νὰ γίνῃ. Ἐ, τί λέγετε; θέλετε νὰ μείνετε εἰς τὴν Ρωσσίαν, νὰ ἐγκατασταθῇτε ἐδῶ, εἰς τὰ κτήματα τοῦ πατρός μου;

Ὁ Κασκαμπέλ, ἀνέτοιμος ὅλως πρὸς τοιαύτην πρότασιν, ἐσκέφθη καὶ ἀπήντησε:

— Κύριε κόμη Ναρκίνη...

— Δηλαδὴ κύριε Σέργιε, εἶπεν ὁ κόμης.

— Κύριε Σέργιε, ἔστω... ἡ οἰκογένειά μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ συγκεκινημένοι... Ἡ πρότασίς σας ἀποδεικνύει πόσον μας ἀγαπᾶτε... Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, πολὺ... Ἀλλὰ, βλέπετε, ἡ πατρίς...

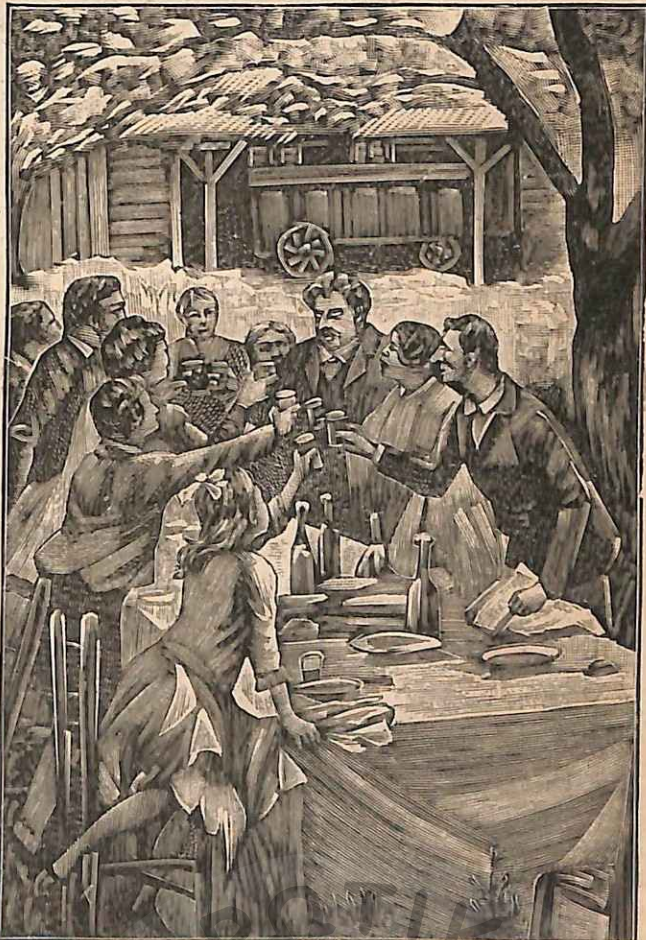
— Σᾶς ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης Ναρκίνης, σᾶς ἐννοῶ! Λοιπόν, ἂφ' οὗ θέλετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Νορμανδίαν σας, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἐγκατασταθῇτε εἰς μίαν ὠραίαν ἐξοχίαν οἰκίαν, με' τίποτε γαίᾳς τριγύρω καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπαυθῇτε ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου σας;

— Μὴ νομίζετε ὅτι εἴμεθα κουρασμένοι, κύριε Σέργιε! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ὡστε, εἰπῆτε μου εἰλικρινῶς, ἐπιμένετε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ἐπάγγελμα σας;

— Βεβαίως... ἂφ' οὗ μᾶς δίδῃ ψυμί.

— Δὲν θέλετε νὰ μ' ἐννοήσετε, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ λυποῦμαι πολὺ. Μοῦ ἀρνεῖσθε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμω κατὰ τὴν διὰ σᾶς...

«Ὅπου τοὺς ἐπερίμενε λαμπρὸν καὶ ζωηρότατον γεῦμα, με' πολλὰς προπόσεις.» (Σελ. 417, στήλ. α').

— Νὰ μὴ μας λησμονήσετε, κύριε Σέργιε, ἀπεκρίθη ἡ Κορηλία, αὐτὸ μόνον σᾶς ζητοῦμεν, διότι καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτέ, οὔτε σᾶς, οὔτε τὴν Καγέττην...

— Μητέρα μου!.. ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Δὲν ἤμπορὸν νὰ εἶμαι μητέρα σου, παιδί μου!

— Καὶ διατὶ ὄχι, κυρία Κασκαμπέλ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ κύριος Σέργιος.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Νὰ τὴν δώσετε ὡς σύζυγον εἰς τὸν Γιάννην σας!

Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν παρήγαγον οἱ λόγοι οὗτοι. Ὡς τρελὸς ἀπὸ τὴν χάραν τοῦ ὁ Γιάννης

κατεφίλει τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου Σερ-
γίου, ὁ ὁποῖος ἐθλίβε τὴν Καγέττην εἰς
τὰς ἀγκαλὰς τοῦ. Naί ἦτο ἡ θετὴ τοῦ
θυγάτηρ καὶ θὰ τὴν ἐκράτει πλησίον τοῦ
καὶ μετ' αὐτῆς τὸν Γιάννην, ὡς σύζυγόν
της. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ
ἠδύνατο νὰ ὀνειρευθοῦν καλλίτερον μέλ-
λον διὰ τὸν υἱὸν των; Ἄλλο πρᾶγμα
ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ δεχθοῦν παρὰ τοῦ
κόμητος· εἶχον ἓν ἐπάγγελμα καλὸν
καὶ ἐννοοῦσαν νὰ το ἐξακολουθήσουν.

Τότε ἐπροχώρησεν ὁ μικρὸς Ἀλέκος
καὶ μετ' αὐτῆς τὴν συγκεκινημένην ἀπάνω,
ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῆς πονηρίας εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς, εἶπε:

«Καὶ γιατί, πατέρα; Ἡμεῖς τώρα
εἴμεθα πλούσιοι καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην
νὰ ἐργασθῶμεν διὰ νὰ ζήσωμεν!»

Καὶ ἐξήγαγε θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὸ
θυλάκιόν του τὸν περίφημον ἐκείνον χρυ-
σίτην, τὸν ὁποῖον εὗρεν εἰς τὸ δάτος τοῦ
Καριμπού.

«Μὰ ποῦ το ἡῤες αὐτό;» ἠρώτησεν
ὁ Κασκαμπέλ λαβὼν τὸν πολύτιμον λί-
θον.

«Ὁ Ἀλέκος διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του.

— Καὶ νὰ μή μας πῆς τίποτε; Ἄνε-
κραξεν ἡ Κορνηλία· πῶς κατῴρθωσες
νὰ το κρατήσης μυστικόν;

— Ἐγὼ τὸ ξεύρω με πόσον κόπον!
ἀπῆντησεν ὁ Ἀλέκος. Ἦθελα νὰ σας
κάμω ἐκπληξιν...

— Ἀ, τὸ χρυσὸ μου παιδί! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἐδῶ εἶνε ὁλόκλη-
ρος περιουσία... Χρυσάφι ἀληθινόν, δὲν
ἔχομεν τώρα παρὰ νὰ το ἀλλάξωμεν!
Ἰδέτε το, κύριε Σέργιε!»

Ὁ κόμητς Ναρκίνης ἔλαβε τὸν χά-
λυκα καὶ τὸν ἐξέτασε προσεκτικῶς.

«Naί, εἶπε, εἶνε πράγματι χρυσοῦς καὶ
ζυγίζει τοῦλάχιστον δέκα λίτρας.

— Καὶ πόσον ἀξίζει; ἠρώτησεν ὁ
Κασκαμπέλ.

— Εἴκοσι χιλιάδες ρούβλια!

— Εἴκοσι χιλιάδες ρούβλια;

— Naί... ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ
τον ἀλλάξετε... καὶ νὰ τον ἀλλάξετε
ἀμέσως!... Ἰδοὺ λοιπόν... κυ-
τᾶξετε ἐδῶ...

Καὶ ὡς ἄξιος μαθητῆς τοῦ Καίσαρος
Κασκαμπέλ, ὁ κύριος Σέργιος ἔκαμε
μίαν λαμπρὰν ταχυδακτυλογράφιαν, διὰ
τῆς ὁποίας ὁ χρυσίτης μετεβλήθη ἐν ἀ-
καρεῖ εἰς χαρτοφυλάκιον. Καὶ το χαρ-
τοφυλάκιον εὗρεθι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
Ἀλέκου!

— Αὐτὸ εἶνε παιγνίδι! ἀνέκραξεν
ἐνθους ὁ Κασκαμπέλ. Καλὰ το ἔλεγα
ἐγὼ, ὅτι ἔχετε κλίσιν!

— Καὶ τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ πορτο-
φόδι; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία

— Τὴν ἀξίαν τοῦ χρυσίτου. Ὡ τί-
ποτε περισσότερο, ἀλλὰ καὶ τίποτε ὀλι-
γώτερον!... ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

Τῷ ὄντι ἐντὸς τοῦ φακέλλου εὗρίσκε-

το ἐν γραμμάτιον ὅψεως εἴκοσι χιλιά-
δων ρουβλίων ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς Ρότ-
σχίλδ ἐν Παρισίοις.

Καὶ τώρα πόσον ἤξιζεν ὁ χρυσίτης;
Ἦτο πραγματικῶς χρυσοῦς ἢ ἀπλοῦς
χάλυξ ἄνευ ἀξίας; Τοῦτο οὐδέποτε ἐξι-
χνιάσθη. Ὁπωσδήποτε ὁ Κασκαμπέλ
ἐδασίσθη εἰς τὸν λόγον τοῦ Κόμητος
Ναρκίνης καὶ το ἐπίστευσε...

Ἡ οἰκογενεὶα Κασκαμπέλ ἔμεινεν
ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς τὴν Ρωσίαν. Δὲν τοὺς
ἐνδιέφερε πλέον τοὺς καλλιτέχνους μας
οὔτε ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις τοῦ Πέρμου,
οὔτε καμμία ἄλλη πανήγυρις, εἰς τὴν
ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ συνάξουν χρήματα!
Τώρα θὰ εἶχον ἄφθονα... Ἐμμενὸν μόνον
ἐκεῖ διὰ νὰ παρευρεθῶν ὅλοι εἰς τὸν
εὐτυχῇ γάμον τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Κα-
γέττης, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη μετ' ἐκείνην
πομπὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς Βάλσκαας.
«Ποῦς θὰ το ἐπίστευε, Καίσαρ! εἴ-
πεν ἡ Κορνηλία, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρ-
χοντο ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύ-
λεως.

— Ἐγὼ! ἀπῆντησεν ὁ Καίσαρ Κασ-
καμπέλ.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ κύριος καὶ ἡ
κυρία Κασκαμπέλ, ὁ Ἀλέκος, ἡ Ναπο-
λέαινα καὶ ὁ Μακρολέεσκας (τὸν ὁποῖον
δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, διότι πραγμα-
τικῶς ἀποτελεῖ μέρος τῆς οἰκογενείας,)
ἀπεχαιρέτισαν τὸν κόμητα Ναρκίνην. Ἀ-
νεχώρουν εἰς Γαλλίαν, ἀλλ' οὐχὶ πλέον
διὰ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» ἀπλούστατα
μετ' αὐτὸν σιδηρόδρομον, ὡς οἱ κεινότεροι
ἀλλὰ καὶ οἱ εὐπορώτεροι καὶ οἱ εὐτυχέ-
στεροι τῶν ἀστῶν...

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κασκαμπέλ εἰς
τὴν Νορμανδίαν του, ἐσημειώθη ὡς γε-
γονὸς σημαντικόν. Ἡ Κορνηλία καὶ
αὐτὸς ἔγειναν πλούσιοι ἰδιοκτῆται εἰς
τὰ περίχωρα τοῦ Ποντορόνου, ἡ δὲ
Ναπολέαινα ἐθεωρεῖτο πλέον ὡς ἡ καλ-
λιτέρα νύμφη τοῦ τόπου, καὶ ὁ Ἀλέκος
ὡς καλλίτερος γαμβρός—διὰ τὸ μέλ-
λον, ἐννοεῖται. Μίαν φορὰν τὸ ἔτος με-
τέβαιναν ὅλοι καὶ ἐβλεπαν τὸν Γιάννην
των, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ γραμματεὺς τοῦ
κόμητος Ναρκίνης καὶ τῆς Καγέττης των,
τὴν εὐτυχέστεραν σύζυγον τοῦ κόσμου.
Φαντάζεται τις πλέον μετ' αὐτὴν χαρὰν
τοὺς ὑπεδέχοντο ἐκεῖ!

Τοιαύτη εἶνε ἡ πιστὴ ἀφήγησις τοῦ
παραδόξου ταξιδίου τῆς οἰκογενείας
Κασκαμπέλ διὰ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

Τὸ ταξίδιον εἶχεν εὐτυχὲς τέλος.
Καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ συμβῇ, προκει-
μένου περὶ οἰκογενείας τόσο καλῆς καὶ
ἐντίμου, ὡς ἡ οἰκογενεὶα Καίσαρος Κασ-
καμπέλ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Παραμονὴ πρωτοχρονιάς,
Φυσάει ἀλύπτος χιονιάς,
Καὶ τὸ νερὸ παγώνει.
Στὸ σπῆτι μιάς μικρῆς μικρῆς
Ἡ μοῖρα ἀπὸ νωρὶς νωρὶς
Τὰ δῶρα τῆς μαζώνει.
Τὰ βλέπει ἡ κόρη καὶ πηδᾷ,
Καὶ χαίρεται καὶ τραγουδᾷ
Καὶ τὴν αὐγὴν προσμένει,
Ποῦ θὰ τἀνοίξουν τὰ κουτιά,
Καὶ γύρω στὴν καλὴ φωτιά
Τί χαλασμός θὰ γένῃ!

Παραμονὴ πρωτοχρονιάς,
Φυσάει ἀλύπτος χιονιάς,
Καὶ τὸ νερὸ παγώνει.
Στὸ σπῆτι μιάς μικρῆς μικρῆς
Ἡ μοῖρα ἀπὸ νωρὶς νωρὶς
Τί συφορὲς μαζώνει!
Δίχως φωτιά, δίχως ψωμί,
Τρέμει τὸ δόλιο τῆς κορμῆς
Καὶ τὴν αὐγὴν προσμένει,
Ἵσως καὶ χέρι σπλαχνικὸ
Προβάλλῃ στὸ ἔρμιο σπιτικό,
Τῆς πείνας δὴν πεθαίνῃ.

ΑΓΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶνε ἡ τελευταία ἐπιστολή, αὐτὴ τὴν
ὁποίαν σᾶς γράφω σήμερον!...

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονῶ τὴν στιγμὴν,
τὴν μελαγχολικὴν αὐτὴν στιγμὴν, κατὰ
τὴν ὁποίαν ἀποχαιρέτῳ καὶ ἀσπάζομαι
νοερῶς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους διὰ
τελευταίαν φορὰν... Δὲν θὰ λάβω
πλέον τὴν εὐχαρίστησιν—τὴν τόσο δι'
ἐμὲ μεγάλην.—νὰ σας γράψω καὶ νὰ
σας φαντασθῶ ἐνώπιόν μου ὅλους ὁμοῦ
κύπτοντας πρὸ τῶν ἀντιγράφων τῶν ἐ-
πιστολῶν μου μ' ἐνδιαφέρον καὶ πότε
μειδιώντας, καὶ πότε δακρύοντες, καὶ
πότε ἐνθουσιάζομένους καὶ πότε θυμόνον-
τας... (ἂ, ἐθυμόνατε καὶ καμμίαν φο-
ρὰν!...)

Naί, τὸ γνωρίζω καλὰ τὸ ἐνδιαφέρον,
μετ' αὐτὸν ἀνεγινώσκατε τὰς ἐπιστο-
λάς μου καὶ εἶμαι πολὺ, μὰ πάρα πολὺ
ὕπερῃφανος δι' αὐτό... Ποτὲ ἡ «Διά-
πλασις» δὲν παρέλειψε νὰ μου ἀναγνώ-
σῃ τὰς περικοπὰς τῶν ἐπιστολῶν σας,
αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν λόγον περὶ τοῦ Φαί-
δωνος καὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν.
Πόσον μ' ἐνθουσιάζουν τὰ δειγμάτια ταῦ-
τα τῆς πρὸς ἐμὲ συμπαιδείας σας! Ἐν-
θυμοῦμαι καὶ θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε
ὅ,τι ἔγραψεν εἰς ἕκαστος ἐξ ὑμῶν εἰς
ἀπάντησιν τῶν ἐπιστολῶν μου, καὶ ὅλ'
αὐτὰ μοῦ εἶνε σήμερον πολύτιμα, ὡς
ἀναμνήσεις γλυκεῖαι, ἀπὸ τῶν στίχων
καὶ τῶν ἐνθουσιωδῶν κρίσεων, μέχρι

τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν ἀσπασμῶν.
Διότι δὲν ὑπάρχει βέβαια ὑψηλότερα
ἱκανοποίησις διὰ τὸν δίδοντα πρὸς τοὺς
νεωτέρους τοῦ συμβουλᾶς, παρὰ τὸ νὰ
βλέπῃ ὅτι αἱ συμβουλαὶ του, καὶ ὅταν
ἀκόμη εἶνε πολὺ αὐστηραὶ, γίνονται ἀ-
ποδεκταὶ μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύ-
νης καὶ ὅτι δι' αὐτῶν κατακτᾷ τὴν ἀ-
γάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνων,
τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ καὶ συμβουλεύει.
Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ ἐν ἄλλοι:
σπανίως ἀγαπῶμεν πολὺ ἐκείνον, ὁ ὁ-
ποῖος θέλει πολὺ τὸ καλὸν μας· ἐπει-
δὴ συνήθως εἶνε αὐστηρὸς καὶ μας συμ-
βουλεύει δύσκολα πράγματα, νομίζομεν
ἀπεναντίας ὅτι θέλει τὸ κακόν μας. Αἰ-
σθάνομαι ὅτι κ' ἐγὼ πολλάκις δὲν σας
ἐφάνην ἀρεστός, ἡξεύρω ὅτι σᾶς ἐσυμ-
βούλευσα πράγματα, ἀρκετὰ κοπιώδη εἰς
τὴν ἐφαρμογὴν. Ἀλλὰ τὸ νὰ με ἀγα-
πᾶτε τόσο μ' ὅλ' αὐτὰ, σημαίνει πόσον
εἰσθε καλὰ παιδιὰ, κατὰ τὴν ἀληθῆ ση-
μασίαν τῆς λέξεως, καὶ δι' αὐτὸ σᾶς
ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο καὶ λυποῦ-
μαι πολὺ πού θὰ σας ἀποχωρισθῶ σή-
μερον.

Ἵσως—καὶ αὐτὸ κάπως με παρηγο-
ρεῖ,—ὁ χωρισμός δὲν θὰ εἶνε διαρκής.
Ἵσως θὰ μ' ἐπανιδεῖτε καὶ πάλιν, ὅσοι
θὰ ἐξακολουθήτε ἀκόμη νὰ ἀναγινώσκατε
τὴν «Διάπλασιν», ἐμφανιζόμενον μετ' ἐν-
σειρὰν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν, κατὰ τὸ
μεθεπόμενον ἔτος 1898. Μικρὸν καὶ οὐχ
ὁρατὲ με, μικρὸν καὶ ὀψεσθέ με—κατὰ
τὴν φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ διὰ
νὰ μή με λησμονήσετε—ἂν καὶ κολα-
κεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει
τοιούτος κίνδυνος!—κατὰ τὸ διάστημα
τῆς ἀπουσίας μου καὶ τῆς ἀναπαύσεώς
μου, ἔλαβα τὰ μέτρα μου νὰ μὴ λείψω
καὶ ἀπὸ τὰ φυλλάδια τοῦ 1897.

Καὶ ἰδοὺ τί θὰ γίνῃ.
Συνειθίζω νὰ κρατῶ Ἡμερολόγιον.
Ὅ,τιδήποτε μοῦ συμβῇ, ὅτι δὴποτε μοῦ
κάμῃ ἐντύπωσιν τὴν ἡμέραν, κάθημαι
τὴν νύκτα πρὶν κοιμηθῶ καὶ το γράφω
εἰς ἓν τετράδιον. Λοιπὸν ἀπὸ τὰς καθημε-
ρινὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, μερικαὶ θὰ δη-
μοσιεύονται ἐκαστὸτε πρὸς χάριν σας,
διότι θὰ ὑποβάλλω τὸ Ἡμερολόγιόν μου
εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ αὐτὴ θὰ ἐκ-
λέγῃ ἐξ αὐτοῦ ὅσα πράγματα θὰ ἐνδια-
φέρουν τὴν ἡλικίαν σας,—σκηνάς, διη-
γήσεις, σκέψεις, ἀνέκδοτα, κατὰλληλα
ὅλα νὰ εὐχαρίστησουν καὶ νὰ ὠρελήσουν
τάγαπημένα τῆς παιδείας.

Καὶ τώρα σᾶς ἀποχαιρέτῳ μετ' αὐτὴν
ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀναγινώσκατε ἀπὸ τοῦ προ-
σεχοῦς ἔτους τὰ ποσπάσματα τοῦ Ἡμε-
ρολογίου μου μετ' αὐτὸν ἐνδιαφέρον καὶ
μετ' αὐτὴν ἰδίαν ὥφέλειαν, μετ' αὐτὴν ὁποῖαν
ἀνεγινώσκατε ἔως σήμερον καὶ τὰς Ἀ-
θηναϊκὰς Ἐπιστολάς.

Καλὴν ἐντάμωσιν.

ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων
τῆς «Διαπλάσεως» θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ
συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν
ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχῃ φθάσῃ
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1ης Ἰανουα-
ρίου 1897.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθῇ
τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κληρωτὶδα πρέπει νὰ
συμπληρώσουν τὸ προσαποσταλὲν Δελτίον Ἐγ-
γραφῆς καὶ νὰ το στείλουν μετὰ τοῦ ἀντι-
τίμου τῆς συνδρομῆς τῶν τῶν ταχύτερον:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου, 119.—Ἐξ Ἀθῆναις

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ κατὰ τὰ προ-
αγγελθέντα, εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων τὴν 2 Ἰανουα-
ρίου 1897 ὥρα 2 μ. μ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια κα. τέλος· ἴδε σελίδα 412.)

Διὰ τῶν συγκινήτικῶν τούτων λέξεων
ἐπῆλθεν ἀμέσως πλήρης ἡ συμφιλίωσις
καὶ ἡ συνεννόησις μεταξὺ μάμμης καὶ
ἐγγόνου.

Κατόπιν ὁ Φίλιππος ἐψιθύρισε μετ'
φωνὴν ἀσθενῆ καὶ γλυκεῖαν:

— Ὁ πάτερ· Ἵωσήφ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν
θὰ θελήσετε νὰ με πάρετε ἀπὸ ἐδῶ
ἀμέσως.

— Παιδάκι μου, ἀπῆντησεν ἡ λαίδη
Ἐνσορτ, θὰ μείνης ἐδῶ ὅσον καιρὸν
θέλῃς καὶ πάντοτε, ἂν το ἐπιθυμῇς!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ πάτερ-
Ἵωσήφ, ἐλθὼν μίαν ἐσπέραν εἰς τὴν
ἐπαυλιν Δετράδα, εὗρεθι πρὸ σκηνῆς
οἰκογενειακῆς, ἡ ὁποία βαθυτάτα τὸν
συνεκίνησεν. Ὁ Φίλιππος ἐκάθητο εἰς
μίαν πολυθρόναν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἡ-
γαπημένου του δένδρου. Ἡ μάμμη του,
καθημένη πλησίον του, τοῦ ἔκαμνεν ἀέ-
ρα μ' ἐν ριπίδιον ἀπὸ πτερὰ. Ἡ Δέα
ἀνεγινώσκεν εἰς ἐπήκοον, ὁ δὲ Χόμος
ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας τῆς.
Ὁ κύριος Ἐνσορτ καὶ ὁ κύριος Δε-
τράδας ἐπεριπάτου ἐκεῖ πλησίον, συνο-
μιλοῦντες περὶ τῆς τέχνης των. Τὸ κλω-
βίον τῶν παιδῶν ἐκρέματο ἀπὸ μίαν
ἐλαίαν. Ἡ Κελίνα, καθημένη ὑπὸ τὴν
βεράνδαν, ἔρραπτε, καὶ ὁ Δίλυβελ ἐξη-
πλωμένος κατὰ γῆς, ἐκοιμάτο τὸν ὕπνον
τοῦ ἀθώου.

— Ὁ Θεὸς διευθύνει καλῶς τὰ πάν-
τα! εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς, βλέπων ἐν
ἐκστάσει τὴν ὥραιαν αὐτὴν εἰκόνα.

Ἡ Δέα διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ
ἐσηκώθη διὰ νὰ προσφέρῃ ἐν καθίσμα
εἰς τὸν πάτερ Ἵωσήφ· ἀλλ' ἐκείνος
ἤρνηθη.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θὰ καθίσω. Ἐγὼ
ἀπόψε καθήκοντα, τὰ ὁποῖα με καλοῦν
ἄλλοι... Ἐδῶ, βλέπω, εἰσθε πολὺ καλὰ
καὶ τοῦτο μοῦ ἀρκεῖ· λοιπὸν πηγαίνω...

Διηυθύνθη τότε πρὸς τὸ κλωβίον,
ὅπου τὰ λευκὰ ποντίκια ἐξηκολούθουν
τὰ παιγνιδία των, καὶ τὰ ἐκύτταζε σκε-
πτικὸς ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Πάτερ· Ἵωσήφ, εἶπε τότε ὁ Φί-
λιππος, δὲν θὰ πάρετε λοιπὸν τὰ παι-
διά σας; Δὲν το λέγω αὐτὸ διότι τὰ
ἐβαρβήθηκα· ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι τὰ
ἐστερηθήκατε διὰ πολλὸν καιρὸν καὶ θὰ
θέλετε βέβαια νὰ τα πάρετε μαζί σας.

Ὁ πάτερ· Ἵωσήφ ἐκοκκίνισεν ἐλα-
φρῶς καὶ εἶπε με κάποιαν ἀμηχανίαν:

— Φίλε μου, ἂν δὲν σου διδῇ κόπον
νὰ τὰ ποχωρισθῇς, τὰ πέρω πολὺ εὐ-
χαρίστως. Τώρα ποῦ εἶσαι τόσο εὐτυ-
χής, δὲν τα χρειάζεσαι πλέον. Εἶνε δὲ
περιττὸν νὰ σου εἴπω ὅτι θὰ ἡμπορῇς
νὰ τα βλέπῃς ὅποτε θέλῃς.

— Λοιπόν, πάτερ Ἵωσήφ, ἀφήσετέ με
μόνον νὰ τὰ ποχωριεῖσω.

Ὁ πάτερ Ἵωσήφ ἐξεκράμασε τὸ κλω-
βίον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Φίλιππον.

— Χαίρετε, καλοὶ μου φίλοι! εἶπε
τότε τὸ παιδίον πρὸς τὰ λευκὰ ποντι-
κάκια. Σεῖς με παρηγορήσατε εἰς τὰς
ἡμέρας τῆς δυστυχίας... Ἀλλὰ καὶ
ἐγὼ σᾶς ἀγαποῦσα καὶ σας ἐπεριποιού-
μην ὅσον εἰμποροῦσα... Δὲν πταίω
ἐγὼ ἂν... Δὲν θὰ σας ξεχάσω ποτὲ
καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ με ξε-
χάσετε.

Κατόπιν ὁ πάτερ· Ἵωσήφ ἐτύλιξε μετ'
τὸ μανδύλιόν του τὸ κλωβίον καὶ το ἐ-
πῆρεν εἰς τὴν μονήρη του κατοικίαν,
μετ' αὐτὴν καὶ μετ' αὐτὴν.

Ἀν διήρχετο τις τὴν νύκτα ἀργά,
ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, θὰ ἐβλεπε φῶς
εἰς τὰ ἡμίλειστα παράθυρα τοῦ γηραιοῦ
ἱερέως καὶ θὰ ἤκουε γλυκὴν καὶ ἀσθενῆ
ἤχον αὐλοῦ—χορευτικὰς μελωδίας τοῦ
παλαιοῦ καιροῦ, διὰ τῶν ὁποίων ὁ πά-
τερ· Ἵωσήφ ἐρρυθμίζετο πάλιν, ὑστερ'
ἀπὸ τόσο καιρὸν, τὸ βῆμα τῶν παι-
διῶν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ'.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ ἑξ ἔτη.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ με-
γάρου τῆς λαίδης Ἐνσορτ, ἐν Νέῃ
Ὑόρκῃ.

Ἐπὶ κομποῦ τρίποδος, πλησίον τοῦ
παραθύρου, εἶνε ἐκτεθειμένη μία εἰκόνη, ἡ
ὁποία φωτίζεται λαμπρά. Ἡ σύνθεσις
εἶνε ἀπλουστάτη. Παριστᾷ ἓνα κῆπον
καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ μο-
νοπατίου, μία κόρη, ἐνδεδυμένη λευκὰ
διὰ τὴν πρώτην Κοινωνίαν, προχωρεῖ
στεφανωμένη μετ' αὐτῇ. Ὑπὸ τὸν ἀρα-
χνοειδῆ πέπλον, μόλις διαφαίνονται τὰ
ὄρατά της χαρακτηριστικά.

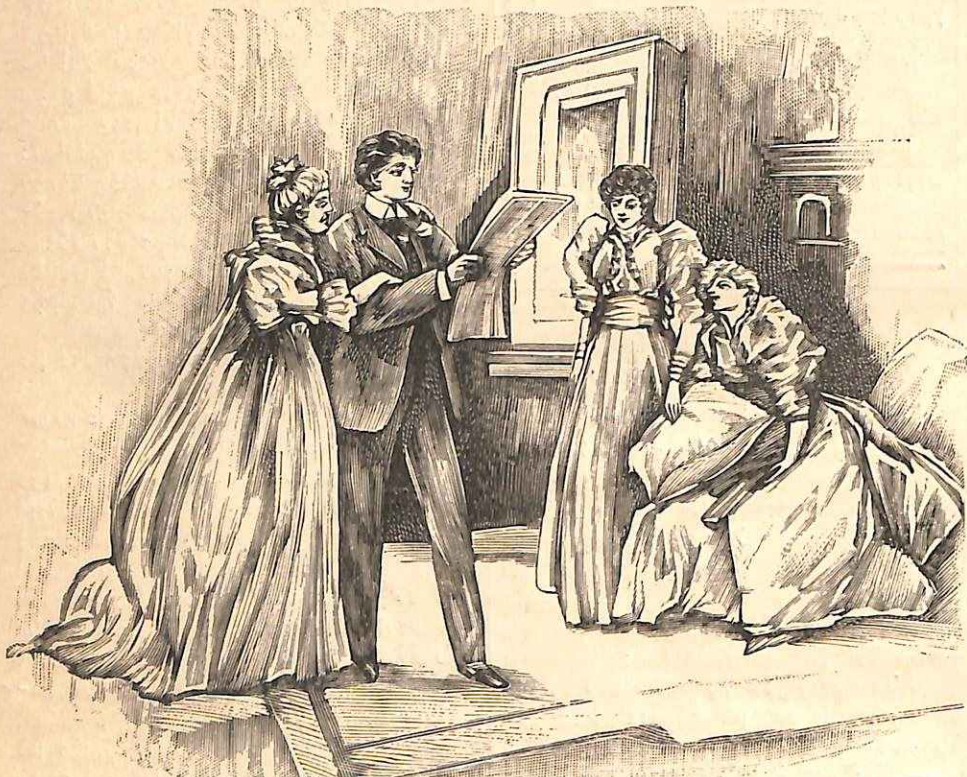
Τρία πρόσωπα, ἱστάμενα πρὸ τῆς εἰ-

κόνος, την παρατηρούν με ζωηρότατον ενδιαφέρον.

Τὸ ἐν εἶναι ἡ λαϊδὴ Ἐνσφορτ, ὡς ἄλλοτε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ, ἀλλὰ μὲ μίαν ἔκφρασιν γλυκύτητος εἰς τὸ πρόσωπον, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἔως τώρα εἶχε. Πλησίον τῆς ἵσταται νεανὶς ὑψηλὴ καὶ ἰσχνή, μὲ ἄφθονον ξανθὴν κόμην. Ὡραία καθεαυτὸ δὲν εἶνε· ἀλλ' ἔχει κάτι τι, καὶ εἰς τὴν μορφήν καὶ

ζὶ μας εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην τὸν παρασμένον χειμῶνα.

— Δὲν ἐκπλήττομαι διὰ τὸν θαυμασμόν σου, ἀγαπητὴ μου Δέα, εἶπεν ἡ πρώτη νεανίς — ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἡ Λουκία, ἡ παλαιὰ μας φίλη Λουκία, ἡ κούκλα Λουκία, πρὸ μικροῦ ἐπιστρέψασα ἐξ Εὐρώπης, ὅπου ἐπὶ ἐξ ἑτῆ ἐπεδείκνυε τὴν χρυσὴν τῆς κόμην καὶ τὰς πολυτελεῖς τῆς ἐνδυμασίας.

«Ακούσατε, γιαγιά, εἶπε· ἄκουσε, Δέα· ἄκουσε, ἐξαδέλφη». (Σελ. 420. στήλ. γ').

εἰς τοὺς τρόπους, τὸ ὅποιον κάμνει ἐντύπωσιν. Ἀποτελεῖ ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ συμπλέγματος, μίαν ἄλλην νεανίδα μὲ μαύρην κόμην καὶ μὲ ὕψος χάριεν καὶ σεμνόν. Οἱ ὠραῖοι τῆς μαῦροι ὀφθαλμοὶ εἶνε προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς εἰκόνης μ' ἔκφρασιν θελκτικωτάτης ἐκπλήξεως.

— Ἀ! ἔφεραν τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν! εἶπεν ἡ νεανίς μὲ τὴν ξανθὴν κόμην. Ἡ Δέα φυσικὰ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν κρίνῃ, οὔτε ἡ γιαγιά· μόνον νὰ τὴν θαυμάζουν εἰμποροῦν. Ὡς πρὸς αὐτὸ καὶ αἱ δύο εἶνε σύμφωνοι πάντοτε! ὅτι κάμῃ ὁ ἐξαδέλφος Φίλιππος εἶνε τέλειον! Βεβαίως ὅμως ἔχει ἰδιοφυῖαν καὶ μεγάλην μάστιχα. Αὐτὸ τὸ εἶπον ὅλοι οἱ ζωγράφοι καὶ ὅλοι οἱ κριτικοὶ τῆς Ἐκθέσεως.

— Πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὴν εἰκόνα του, ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε ὅτι εἶνε ἔξυχον ἔργον διὰ ζωγράφον τῆς ἡλικίας του! εἶπεν ἡ Δέα, μὲ τὴν γλυκεῖαν, τὴν σοβαρὰν καὶ μελωδικὴν φωνήν, ἡ ὁποία τὴν διέκρινεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Εἰργάσθη ὅσον καιρὸν ἔμεινε μα-

«Ὁχι, δὲν ἐκπλήττομαι· ὁ Φίλιππος εἰδὼ σὲ παριστάνει ὡς ἄγγελον καὶ ἐννοῶ...»

— Ὡ, δὲν κυττάζω τὸ πρόσωπον, ἀπὴντησεν ἡ Δέα μὲ τὴν αὐτὴν ἡρεμίαν, ἀλλὰ κάπως ἐρυθριῶσα. Πραγματικῶς ὁ Φίλιππος ἐμὲ ἔλαβεν ὡς πρότυπον· ἀλλὰ μ' ἐξιδανίκευσε τόσο πολύ, ὥστε δυσκολεῖται κανεὶς νὰ με ἀναγνωρίσῃ.

— Ἀπεναντίας, εἶπεν ἡ λαϊδὴ Ἐνσφορτ, βλέπουσα μὲ τρυφερότητα τὴν νεανίδα, ὁμοιάζει καταπληκτικῶς.

— Ναί, ἔχει κάτι τι... δὲν λέγω! εἶπεν ἡ Λουκία· ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ὁμοιάζει καταπληκτικῶς... Πρέπει κανεὶς νὰ γαπᾷ πολὺ τὸν ζωγράφον...

— Φοβοῦμαι, ἀγαπητὴ μου Λουκία, εἶπεν ἡ λαϊδὴ Ἐνσφορτ μὲ κάποιαν ψυχρότητα, ὅτι δὲν ἐκτιμᾷς ὅσον πρέπει τὸ τάλαντον τοῦ Φιλίππου.

— Ἀπεναντίας, γιαγιά, ἐγὼ τὸν θαυμάζω. Ἐπειτα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸν θαυμάζω, ἂν οὐ ὅλοι εἰδὼ μέσα, ἀπὸ τὸν μικρότερον ὡς τὸν μεγαλύτερον, δὲν κάμνουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκθειάζουν τὸν κύριον Φίλιππον; Ἀκόμη

καὶ ὁ Βασέτος, ὁ οἰκονόμος μας...

— Πραγματικῶς, ὅλοι ἀγαποῦν τὸν Φίλιππον, παρετήρησεν ἡ Δέα. Ὁ μπαμπᾶς τὸν λατρεῖ. Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς τοῦ Φιλίππου, θὰ κατῴθονε νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἔρχεται ἐδῶ κάθε χρόνον καὶ νὰ κάθεται ἕνα μῆνα. Καὶ ὅταν φεύγῃ, λυπεῖται πολὺ. Ὅταν ὁ Φίλιππος τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του, ὁ μπαμπᾶς ἐλπίζει ὅτι θὰ μένῃ μαζί μας ὅλον τὸν χειμῶνα, καὶ ὅχι ἕνα μῆνα μόνον ὅπως τώρα...

— Λησμονεῖς, εἶπεν ἡ λαϊδὴ μὲ τὸν ἑλαφρῶς ἐπιπλήξεως, ὅτι ὁ Φίλιππος μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! Καὶ ὅχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ νύμφη μου, πού τὸν ἀγαποῦν τόσο, δὲν θὰ ἤμπορουσαν νὰ ὑποφέρουν μακρότερον χωρισμόν.

— Ἄν δὲν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὸν Φίλιππον, εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα, θὰ ἐξήλεσα δι' αὐτὰ που λέγει ἡ γιαγιά. Τρία ἐγγόνια ἔχει, ἀλλὰ κανένα δὲν ἀγαπᾷ ὅσον τὸν Φίλιππον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Φίλιππος, κρατῶν μίαν ἐφημερίδα· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον καὶ ἔκφρασις ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως ἦτο διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἀκούσατε, γιαγιά, εἶπε· ἄκουσε, Δέα· ἄκουσε, ἐξαδέλφη Λουκία, νὰ σας ἀναγνώσω τί γράφουν διὰ τὴν εἰκόνα μου. Ὁ θεὸς Ἐδουάρδος ἐστενοχωρήθη πού δὲν τὴν εἶχαν εἰς καλὴν θέσιν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἡμποδίζει νὰ τὴν προσέξουν. Ἰδοὺ τί γράφει ἡ ἐφημερίς:

«**Ἀρ. 270.** Εἰκὼν τοποθετημένη πολὺ ὑψηλά, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν τιμᾷ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν κατάταξιν. Ἡ εἰκὼν διακρίνεται διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς τρυφερότητος, ἡ ὁποία διακλύεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης, διὰ τὴν πιστότητα τοῦ σχεδίου, διὰ τὴν καλαισθησίαν τοῦ χρωματισμοῦ. Ἐλέγχει χεῖρα καλλιτέχνου ἡσυχμένην· καὶ ἐν τούτοις μανθάνομεν ὅτι ὁ ζωγράφος μόλις εἶνε δεκαεννέα ἐτῶν!»

— Μπράβο! μπράβο, Φίλιππε! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία, χειροκροτοῦσα. Ἀ, μ' αὐτὸ λέγεται θρίαμβος· τὰ συγχαρητήριά μου.

— Δὲν γράφει καμμίαν ὑπερβολὴν, παιδί μου, εἶπεν ἡ Λαϊδὴ Ἐνσφορτ, κλίνουσα τρυφερῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Φιλίππου, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς γραμμάς, αἱ ὁποῖαι ἐξεθεῖαζον τὸν ἀγαπητόν τῆς ἔγγονον. Ἡ εἰκὼν σου εἶνε πραγματικῶς ἔξοχος! Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ Ἐδουάρδου καὶ αὐτὸς ξεῦρε ἀπὸ τέτοια πράγματα.

Τὸ πρόσωπον τῆς Δέας ἐξέφραζε ὀλὴν τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ τὰ χεῖλῃ

τῆς ἔμεναν κλειστά. Οὕτως ἐξεδηλοῦτο παρ' αὐτῇ ἡ συγκίνησις· ὅσον περισσότερο ἡσθάνετο, τόσο ὀλιγώτερον ὠμίλει.

— Μπα! μᾶς τὴν ἔστειλαν; εἶπεν ὁ Φίλιππος, τώρα βλέπουν τὴν εἰκόνα παρὰ τὸ παράθυρον. Καὶ εἶνε πολὺ ὠραία ἐδῶ. Εἶχα μιὰ φούρκα πού μου τὴν ἐκρέμασαν ψηλὰ-ψηλὰ εἰς τὴν Ἐκθεσιν! Ἡ Δέα, γιαγιά, δὲν εἶνε ἀπα-

ράλλακτη; Τὸ κατ' ἐμέ, αὐτὴ ἡ ὁμοιότης ἀποτελεῖ ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου μου.

Ἡ Λαϊδὴ Ἐνσφορτ ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ νεανίου βλέμμα πλήρες μητρικῆς υπερηφανείας. Διετήρει τὴν ὠραιότητα, ἡ ὁποία τὸν διέκρινε κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ἀλλ' εἶχεν ἀνδρωθῇ καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ μίαν κάποιαν σοβαρότητα, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ διόλου τὴν

χάριν του. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἶχε διατηρήσῃ τὴν ἀγαθὴν φύσιν, τὸ ἄθωον βλέμμα, τὴν χρηστότητα καὶ τὴν εὐκρίνειαν τοῦ Φιλίππου τῆς Ἀντωνίας.

«Ὡ, τώρα ἡ Λαϊδὴ ἠδύνατο νὰ εἶνε ὑπερήφανος, διότι ὁ σπάνιος ἐκεῖνος νεανίας ἔφερε τὸ ὄνομα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ αὐτὴ ὑπερηφανεῖτο: τὸ ὄνομα Ἐνσφορτ.

ΤΕΛΟΣ

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1897

Ἀγαπητά μου παιδιά,

ΙΔΟΥ ὁ τόμος τοῦ 1896 σύμπεπληρωμένος. Πεντήχοντα φυλλάδια, ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα διπλά! Σὰς γράφω σήμερον μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ τὴν χαρὰν ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἐκπληροῦνται καὶ αἱ ἐπαγγελίαι καὶ αἱ ἐλπίδες.

Ἐνθυμεῖσθε τί σας ὑπεσχέθη ἐν τῇ περυσινῇ μου ἐπιστολῇ: προπαντὸς τάξιν καὶ ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν φυλλαδίων μου καὶ ἐν γένει βελτίωσιν καὶ πρόοδον, ἐνδιαφέρον καὶ ζωηρότητα. Ἐ, δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε κανὲν παράπονον!

«Ὁλ' αὐτὰ ἐτηρήθησαν κατὰ γράμμα καὶ το εἶδατε. Δὲν ἔχω μάλιστα ἀνάγκην νὰ σας το ὑποδείξω ἐγώ, ἂν οὐ σεῖς μοῦ το εἶπατε πολ- λάκις. Μάρτυρες αἱ ἐνθουσιῶδεις ἐπιστολαὶ σας! Ἀπὸ αὐτὰς ἤξεύρω πόσον σας ἤρρεσεν ὁ «Καίσαρ Κασκαμπέλλ», πόσον σας ἤρρεσεν ὁ «Ὁρρανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης» (τί ἔ- ξοχα μυθιστορήματα καὶ τὰ δύο!) πόσον σας ἤρρεσεν αἱ «Ἀθηναῖκαί Ἐπιστολαὶ» τοῦ Φαίδωνος, πόσον σας ἐμάγευσαν αἱ «Κυριακαὶ μου» καὶ οἱ «Μικροὶ μου Διαγωνισμοὶ» καὶ ἡ τόσο ἐφέτος ζωηρὰ «Ἀλληλογραφία μου» καὶ ὅλα τε- λοςπάντων τὰ ἄφθονα καὶ ἐκλεκτὰ περιεχόμενά μου! Καὶ μαζί μέ σας, μοῦ το εἶπε καὶ ὁ ἀθηναῖκος τύπος, ὁ ὁποῖος δὲν παρῆλθεν ἐβδομάς, χωρὶς νὰ γράψῃ διὰ τὸ φυλλάδιόν μου τοὺς μεγαλητέρους ἐπαίνους.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐκοπίζα φέτος πολὺ, πάρα πολὺ, διὰ νὰ τα κατορθώσω ὅλ' αὐτά. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι οἱ κόποι μου ἀντημείφθησαν. Τί ἄλλο εἶνε παρὰ μία ἀμοιβή, ἡ πρό- ταςις τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθητε μὲ τόσο ἐνθουσιασμόν καὶ ἡ ὁποία προσεχῶς θὰ με κάμῃ νὰ ἴδω μίαν ἀπὸ τὰς εὐτυχιστέρας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου; Τί ἄλλο εἶνε παρὰ μία ἀμοιβή τὸ ἐνθουσιῶδες αὐτὸ ἔ- σ- π- ὠ- μ- α, διὰ τοῦ ὁποίου αὐξάνει καθημερινῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν φίλων μου ὥστε νὰ ἐλπίζω διὰ τὸ μέλλον τὰς βελτιώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ ὄνειρόν μου; Τί ἄλλο εἶνε τέλος πάντων παρὰ μία ἀμοιβή, ἀνωτέρα πάσης ἄλλης, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν μὲν ἀλλὰ τώρα πολὺ περισσότερο τρέφετε πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἀφίνετε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃτε διὰ τοῦ ἐνθου- σιασμοῦ τρόπου; Ὡ, νὰ ἤξεύρατε πόσον εἰμαι εὐτυχής, ὅταν ἀκούω ὅτι τὸ προσφιλέστερον θέμα ὀμιλίας μεταξὺ τῶν Ἑλληνοπαίδων εἶνε τώρα πλέον ἡ «Διαπλάσις!»

Ἄν σας εἰπῶ τώρα δυνάμει τίνος ἔγεινεν αὐτὸ τὸ

θαῦμα, τί μου ἔδωκεν ἐφέτος τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ζωὴν καὶ δύναμιν—δὲν θὰ το πιστεύετε ἴσως. Καὶ ὅμως ἡ μόνη ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ βελτίωσις αὐτὴ ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ μέτρον τὸ ὅποιον ἔλαβα, νὰ μὴ δέλωμαι συνδρο- μὴ τὰς ἀνευπροπληρωμῆς. Διὰ τοῦτο τὸ μέ-τρον τοῦτο θὰ το ἐφαρμόσω μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν αὐστηρότητα καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος 1897. Καὶ ἂν οὐ τόσο εὐεργετικὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ δυσχε-στηθῇ διὰ τοῦτο κανεὶς. Εἶνε, βλέπετε, πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων σας.

Ἀς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ νέα, εἰς τὰς καινοτομίας τοῦ 1897.

Ὅσον προχωρεῖ κανεὶς πρὸς τὴν πρόοδον, τόσο ἐπιθυμεῖ νὰ προχωρήσῃ. Ποτὲ δὲν κουράζεται, ποτὲ δὲν σταματᾷ, ποτὲ δὲν ἱκανοποιεῖται. Προοδεύει ὅλον ἐν καὶ ὅλον ἐν πλησιάζει τὴν τελειότητα, — ἀδιάφορον ἂν ἡ τελειότης διὰ κάθε ἀν-θρώπινον ἔργον εἶνε ἀνέφικτος!

Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σταματήσω ἔως ἐδῶ.

Ἦσαν ὠραῖα τὰ φυλλάδιά μου τοῦ 1896; Τὰ φυλλάδια τοῦ 1897 θὰ εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα!

Ἦσαν ὠραῖα τὰ μυθιστορήματά μου τοῦ 1896; Τὰ μυ-θιστορήματα τοῦ 1897 θὰ εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα.

Πρὸς τὸ παρὸν θὰ σας ἀναγγείλω τὰ δύο μόνον, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ δημοσιευθῇ καὶ τρίτον. Τὸ πρῶτον καὶ με-γαλότερον ἐπιγράφεται:

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ἔργον τῆς γνωστῆς σας συγγραφῆς Εὐδοξίας Δυπουῆ. Εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς παιδίου, τοῦ μικροῦ Ἐκτορος Ἀλ-βᾶ, ὁ ὁποῖος κατῴθωσε νὰ ποικιλήσῃ μίαν συνομιλίαν κατὰ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὸν ὅποιον ἐξ ἐγγνωμοσύνης ὁ αὐτοκράτωρ ἐκπαιδεύει καὶ κρατεῖ πλησίον του ὡς αὐλι-κὸν ἀκόλουθον, (page).

Ἀλλὰ πῶς νὰ σας περιγράψω τὸ θελγητρον αὐτοῦ τοῦ μυθιστορήματος; Πῶς νὰ σας δώσω ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφέρον-τος, τὸ ὅποιον κινεῖ αἱ μεγάλαι του περιπέτειαι, οἱ ὠραῖοι του χαρακτήρες, ἡ θαυμασία του πλοκή, τὰ μεγάλα ἱστορικά πρόσωπα, τὰ ὅποια δρῶσιν εἰς αὐτὸ ὡς ἥρωες καὶ τέλος αἱ λαμπραὶ του εἰκόνες; Ὡ, τί σκηναὶ καὶ τί εἰκόνες!

Ἐδῶ θὰ ἰδῇτε τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, τρυφερόν ὡς πα-τέρα καὶ ὡς προστάτην. Ἐδῶ θὰ ἰδῇτε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τὸν ὑπε-ρετεῖ ὁ μικρὸς Ἀλβᾶς. Ἐδῶ θὰ ἰδῇτε τὴν ζωὴν τῆς αὐ-τοκρατορικῆς αὐλῆς, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς ἐορτᾶς. Ἐδῶ θὰ ἰδῇτε...

Ἄλλὰ τί πρῶτον καὶ τί ὕστερον νὰ σας εἶπω; Ἄρκουμαι λοιπὸν νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

εἶνε τὸ καλλίτερον μυθιστόρημα, ἐξ ὧν δημοσίευσα ἕως τώρα, ὅφ' ὅλας τὰς ἐποψείας.

Ὡς δεύτερον μυθιστόρημα θὰ δημοσιεύεται συγχρόνως

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

τῆς Βέρθας Βαδιέ.

Ὡ, τὸ χαριτωμένον, τὸ τρυφερόν, τὸ συγκινητικόν, τὸ διδακτικόν μυθιστορηματάκι! Ἄλλου εἵδους πάλιν αὐτό! Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς γίδας, μιᾶς θαυμασίως ωραίας νοήμονος καὶ γυμνασμένης γίδας, ἡ ὁποία ὑπέστη πλήθος περιπετειῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παραστήσῃ εἰς τὸ θέατρον ἐνώπιον Αὐτοκρατόρων, ἡ ὁποία ἔγεινε διάσημος εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Σᾶς βεβαίῳ ὅτι ποτὲ σας δὲν ἠγαπήσατε ὥσον, ὅσον θάγαπήσετε τὴν ἑξοχὸν αὐτὴν

ΑΣΠΡΟΥΛΑΝ

ἡ ὁποία θὰ σας διηγηθῇ μόνη τῆς τὴν ἱστορίαν τῆς! Καλέ, δὲν εἶνε πλέον γίδα αὐτὴ ἡ Ἀσπρούλα! Νομίζετε ὅτι εἶνε ἄνθρωπος. Τόσον ὠραία διηγεῖται καὶ τόσον ὠραία συμβουλεύει τὰ παιδιά. — Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ θὰ εἶνε λαμπρῶς εἰκονογραφημένον.

Τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς θάντικαταστήσουν ἀποσπάσματα

Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Φαίδωνος

περὶ τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὴν σήμερον δημοσιευομένην τελευταίαν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν. Ἄ, ὦρατον πράγμα αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον, ὅπως κάθε τι, τὸ ὁποῖον γράφει ὁ ἀγαπητός μας Φαίδων. Θὰ σας ἀρέσῃ πολὺ, περισσότερον ἴσως καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν

ΔΙ ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ὥς μία θριαμβευτικὴ πραγματικῶς ἐπιτυχία. Θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω τέσσαρας αὐτὸ τὸ ἔτος, εἰς τέσσαρα διπλὰ καὶ ἐξόχως εἰκονογραφημένα φυλλάδια, ὅπου θὰ παρελάσῃ πάλιν ὅλον μου τὸ σπιτικόν, ἀπὸ τῆς Μάρθας μέχρι τῆς Πίσσας.

Θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ οἱ «Μικροὶ Διαγωνισμοί», μὲ πλῆθος ὠραίων καὶ πρωτοτύπων θεμάτων. Θὰ κάμω καὶ ἓνα ἢ δύο «Διαγωνισμοὺς πρὸς Σύνθεσιν διηγήματος». Οἱ δὲ τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι συνεργάται μου θὰ δημοσιεύουν καὶ φέτος πλείστα χαριτωμένα καὶ διδακτικώτατα ἀρθρίδια, διηγήματα, ποιήματα, μύθους, διαλόγους, κωμωδίας, δραματίδια κτλ. κτλ. κτλ.

Τέλος ἀντὶ τῶν περιφημῶν Ρεμβασμῶν τοῦ Ὁ Ἀνανίας ἐφέτος, σᾶς ἐτοιμάζει μίαν νέαν ἐκπληξίν. Ἀλλὰ μὲ παρέκλεισε νὰ μὴ σας εἶπω τίποτε ἀπὸ τώρα—ὁ πονηρός!

Ἄλλ' ἡ μεγαλητέρα καὶ σπουδαιότερα καὶ ὠραιότερα καινοτομία τοῦ 1897—ἂν δὲν θὰ εἶνε ἡ Μεγάλῃ Κυριακῇ, —θὰ εἶνε βεβαίως

!! ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ !!

Ὁ Ἀνανίας σᾶς ὠμίλησε περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς Ρεμβασμοὺς τοῦ ἀλληγορικῶς καὶ ἐνθουσιαστικῶς. Ἐγὼ σήμερον θὰ σας τα ἐξηγήσω καὶ θὰ σας δώσω πλήρη τὸν ὄργανισμὸν των.

Τὰ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ εἶνε τετράδια κομψά, ἐπὶ ὠραίου χάρτου τυπωμένα, τὰ ὁποῖα θάνταλλάσσουν μεταξὺ

τῶν οἱ μικροὶ μου φίλοι, ὅπως σήμερον ἀνταλλάσσουν προσηύσεις, πληροφορίας καὶ ἀσπασμούς.

Ἐκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν περιέχει 30 ἐρωτήσεις (πάντοτε τὰς αὐτὰς) καὶ ἀπέναντι ἔχει τόπον διὰ τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας θὰ γράψῃ ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλεται τὸ τετράδιον.

Ἡ ἀνταλλαγή τῶν Μικρῶν Μυστικῶν μεταξὺ τῶν φίλων μου θὰ γίνεται δι' ἐμοῦ. Εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου θὰ ἔχω ἰδιαιτέραν στήλην πρὸς τοῦτο.

Καὶ ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ γίνεται:

Ἐποθέσατε ὅτι ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» ἐπιθυμεῖ νὰνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά μετ' ἐμὲ καὶ ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου: «Ὁ Χαλασμὸς Κόσμου ἐπιθυμεῖ νὰνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά μετ' ἐμὲ καὶ ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου: «Ὁ Χαλασμὸς Κόσμου»

Ἡ «Μαρίδα τοῦ Φαλήρου» ἢ δὲν θὰ δεχθῇ ἢ θὰ δεχθῇ, (αὐτὸ εἶνε δικαίωμά της!) Καὶ ἐάν μὲν δὲν δεχθῇ, εἰμπορεῖ νὰ μὴ μου γράψῃ καὶ τίποτε, διότι δὲν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀρνήσιν της· ἐάν δὲ δεχθῇ, θὰ μού το ἀναγγεῖλῃ καὶ ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου: «Ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου δέχεται τὴν ἀνταλλαγήν μετ' ἐμὲ καὶ ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου: «Ὁ Χαλασμὸς Κόσμου»

Τότε ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» (ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἔχῃ ἤδη προμηθευθῇ ἀρκετὴν ποσότητα τετραδίων Μικρῶν Μυστικῶν) θὰ λάβῃ ἐν, θὰ το ἀριθμήσῃ, (διότι ἔχει ἀπέξω θέσιν διὰ τὸν ἀριθμὸν) θὰ το θέσῃ μέσα εἰς ἓνα φάκελον μαζὶ με μίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία θὰ λέγῃ περίπου τὰ ἑξῆς:

«Δεσποινίς Μαρίδα τοῦ Φαλήρου,

Σᾶς στέλλω ἐν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν καὶ σας παρακαλῶ νὰπαντήσετε εἰς τὰς ἐρωτήσεις. Περιμένω δὲ καὶ τὸ ἰδικόν σας πρόθυμος.

Χαλασμὸς Κόσμου»

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» δύναται νὰ ὑπογράψῃ καὶ μετ' ὀνόματός του, ἂν θέλῃ νὰ το μάθῃ ἡ «Μαρίδα τοῦ Φαλήρου» καὶ νὰ τῆς γράψῃ καὶ ἄλλα ἀκόμη, ἐκτὸς τῶν ξηρῶν ἐκείνων γραμμῶν. Ἀλλ' εἶνε ἀπαράιτητον νὰ φήσῃ ἀνοικτὴν τὴν ἐπιστολήν του διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσω πρῶτα ἐγὼ καὶ νὰ κρίνω ἂν πρέπῃ νὰ σταλῇ ἢ ὀχι. Κανὼν γενικός: Ἐπιστολὴ τῆς ὁποίας θάγνῳ ἢ δὲν θὰ ἐγκρίνω τὸ περιεχόμενον δὲν θὰ στέλλεται, εἴτε πρὸς φίλον μου ἀπευθύνεται, εἴτε πρὸς φίλην μου.

Ἀπέξω ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν φάκελλον, καὶ εἰς τὸ ὅπισθεν μέρους ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» θὰ γράψῃ «Διὰ τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου». Τὸ ὅλον δέ, δηλαδὴ φάκελλον μετ' ἐπιστολὴν καὶ μετ' ἐπιστολήν, θὰ κλείσῃ εἰς ἓνα δεύτερον μεγαλητέρον φάκελλον, τὸν ὁποῖον θὰ στείλῃ πρὸς ἐμέ.

Ἐγὼ τότε θὰ γράψω ἀπέξω ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν φάκελλον τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς «Μαρίδας τοῦ Φαλήρου», θὰ το κλείσω, θὰ κολλήσω τὸ γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον συγχρόνως θὰ μου στείλῃ ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου» (εἰκοσάλεπτον διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ εἰκοσιπεντάλεπτον διὰ τὸ Ἐξωτερικόν) καὶ θὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἡ «Μαρίδα τοῦ Φαλήρου» θὰ τὸν λάβῃ, θὰπαντήσῃ εἰς τὰς 30 ἐρωτήσεις, θὰ υπογράψῃ μετ' ὀνόματός της ἢ μετ' ὀνόματός της (ὅπως θέλῃ) καὶ θὰ μου ἐπιστρέψῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ τετράδιον μετ' ἐν ἰδικόν της τετράδιον καὶ μετ' ἐπιστολήν ἀνοικτὴν διὰ τὸν «Χαλασμὸν Κόσμου», ἡ ὁποία θὰ λέγῃ περίπου:

«Κύριε Χαλασμὲ Κόσμου,

Ἀπήντησα εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας καὶ σας ἐπιστρέφω τὸ

τετράδιον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Σᾶς στέλλω δὲ καὶ ἐν ἰδικόν μου, διὰ νὰπαντήσετε καὶ σεῖς.

Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.

Αὐτὰ πάλιν θὰ τα στείλῃ εἰς τὸν «Χαλασμὸν Κόσμου» (μετ' ὁ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον θὰ μου ἔχῃ στείλῃ τώρα ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου,) θὰ στείλῃ δὲ πάλιν εἰς τὴν «Μαρίδα τοῦ Φαλήρου» τὸ τετράδιόν της, τὸ ὁποῖον θάμου ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον συμπληρωμένον, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου».

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ σᾶς ἔφερα διὰ νὰ ἐννοήσετε καλὰ πῶς θὰ ἐκτελεῖται δι' ἐμοῦ ἡ ἀνταλλαγή. Ἰδοὺ τώρα καὶ αἱ ἄλλαι σχετικαὶ πληροφορίες.

«Μικρὰ Μυστικά» δύνασθε βέβαια νὰνταλλάσσετε καὶ μετ' ἄλλους φίλους σας, οἱ ὁποῖοι νὰ μὴν εἶνε συνδρομηταί μου. Τετράδια «Μικρῶν Μυστικῶν» θὰ πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖόν μου δι' ὅλον τὸν κόσμον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, τιμῶνται 15 λεπτὰ ἕκαστον τετράδιον. Τὰ 25 ὁμοῦ, μετ' ἐξώφυλλον καὶ πίνακα περιεχομένων, τιμῶνται φρ. 3.

Ἐκαστος συνδρομητῆς μου καλὸν εἶνε νὰ κάμῃ ἀμέσως μίαν προμήθειαν τοιοῦτων τετραδίων, διὰ νὰ ἔχῃ διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς του. (Ὅταν δὲ δώσῃ ἀρκετὰ εἰς φίλους του καὶ τὰ λάβῃ ὀπίσω μετ' ἀπαντήσεις των, ἡμπορεῖ νὰ τα δέσῃ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῶν ἐν ἡ δύο ἢ τρία λευκώματα,

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης στέκει μετ' ἐμὲ τὸν διδάσκαλόν του εἰς τὸν ἐξώστην.

— Ὅθ' ἔχωμεν καταιγίδα, λέγει ὁ διδάσκαλος· ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε πλήρῃ ηλεκτρισμοῦ.

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλᾶκης παρατηρῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα:

— Δὲν διακρίνω τίποτε· εἶμαι, ξεύρετε, φοβερὰ μύωψ.

Ἐστῆλ ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

Καὶ ὥς διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε μύωψ ἀναμφισβήτητος,

— Νά, λέγει, βλέπετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον που περνᾷ;

— Τὸν βλέπω.

— Ἐ λοιπὸν, ἐγὼ δὲν τὸν βλέπω!

Ἐστῆλ ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πιπελοῦδας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αἱ δῆλωσεις ἔρχονται βροχηδόν. Ὁ Δημήτριος Χατζίσκος μού δηλώνει σήμερον καὶ ἐγράφει ὅτι θὰ παρευρεθῇ μετ' ἐμὲ τὸν πατέρα του, μετ' ἐμὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν του καὶ μετ' ἐμὲ τὰς δύο ἐξαδέλφους του. — Ἡ Ναυτοπούλα ἔγραψεν εἰς τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος δὲν μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔλαβε τὴν ἀδειάν του καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον ὅτι θὰ παρευρεθῇ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν θείαν της. — Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχή, ἔσωτερικὴ εἰς ἐν Παρθενωγαγεῖον, ἐπειδὴ ὁ μπαμπὰς της δὲν εἶνε ἐδῶ, θὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ καὶ τὴν παλαιάν μου φίλην. — Ὁ Μπερτόλδος λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ μου ἀναγγεῖλῃ ὅτι θὰ παρευρεθῇ καὶ συγχάριε θερμῶς τὸν Συρμόπουλον, τὸν Πάλλον καὶ τὸν Καθβαδίαν. — Ἡ Κόρη τοῦ Σουλίου θὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ καὶ τὴν Διδασκάλισσάν της. — Ὁ Ἐρμίτης συγχάριε τὸν κ. Συρμόπουλον καὶ μου

γράφει ὅτι θὰ τῷ δηλώσῃ ἐν καιρῷ ὅτι θὰ παρευρεθῇ καὶ αὐτός. — Ὁ Ἀναστάσιος Η. Οἰκονόμου μετ' εἰδοποιεῖ διὰ τοῦ φίλου του Ὁλυμπίου Διδό ὅτι θὰ παρευρεθῇ μετ' ἐμὲ τὸν ἰδὲν φίλον του. — Ἡ Δάφνη θὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ τὴν θείαν της, εἰς τὴν ὁποίαν πολὺ ἤρπεν αὐτὴ ἡ ἰδέα. — Ἡ Φουρτούνα κατενθουσιασμένη διὰ τὴν ὠραίαν πρότασιν, μ' ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ διευθύνῃ δι' ἐμοῦ τὴν δῆλωσίν της πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον· καὶ ἐγὼ τῆς ἀπαντῶ καλῶς. — Τὸ Μή με Λησμοῖν θὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ τὴν μικροτέραν της ἀδελφὴν καὶ μετ' ἐμὲ τὸν ἀδελφόν της, ἔχει δὲ ἓνα ἐνθουσιασμὸν πὺν δὲν περιγράφεται. — Καὶ ὁ Ἀρσενὸς τοῦ Μέλαντος Δρυμοῦ ἐδήλωσεν ἤδη πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον ὅτι θὰ λάβῃ μέρος. — Αὐτὰ μέχρι τῆς 21ης Δεκεμβρίου. — Σημειώσατε ὅτι παρὰ πολλῶν δηλωσάντων ἤδη, λαμβάνω ἐνθουσιώδεις ἐπιστολάς μετ' ἐξέδρα καὶ μετ' ἐξέδρα διαφόρους διὰ τὴν Μεγάλῃ Κυριακὴν Λυποῦμαι· πού δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύω ἀποσπάσματα τουλάχιστον ἐξ αὐτῶν.

ΤΟ ΕΞΕΣΤΑΘΩΜΑ

Ἀπὸ τὸ ἐξεσπᾶσθαι, τὸ μεγαλητέρον δείγμα τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μου; Ἀναψὲ καὶ ἐκώρωσε! Ἀκούσατε σᾶς παρακαλῶ: Ἐξεσπᾶσθε τὸ Μή με Λησμοῖν καὶ ἐστῆλτεν ἀγγελία; μου εἰς δύο τῆς φίλας. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ἡ Δεξάνδρα Μακρή καὶ μου ἔκαμεν ἓνα συνδρομητήν. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ἡ Δάφνη καὶ μου ἔκαμε μίαν συνδρομητρίαν, πρὸς τὸ παρὸν με βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι θὰ μου κάμῃ καὶ ἄλλα. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ὁ Ἐρμίτης καὶ μου ἔκαμε δύο νέους συνδρομητὰς. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ὁ Οἰδίπους Τύραννος καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε ὑπογράφεται: ὁ ἐξεσπᾶσθαι φίλος σου. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ὁ Μικρὸς Ἰππεύς καὶ μου ἔκαμε ἓνα συνδρομητήν. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχή καὶ μου εἴρε μίαν συνδρομητρίαν. — Ἡ Ἀδριανὴ μετ' ἐμὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι αὐτῶν θὰ ἐλθῶν τὸ ἐξεσπᾶσθαι, ἀλλὰ εἰς τὸν μικρὸν Καθημέριον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μου ἤρπεν καὶ ὅτι θὰ χαρῶ πολὺ ἀνὰ μου γράψῃ καὶ ὁ ἴδιος. — Ἀπὸ τὸν Μέλαντος Δρυμοῦ, πολὺ φαδερὸν ψευδώνυμον ἐξέλεξε. Θέλει νὰ σε φοβούται οἱ μικροὶ μου φίλοι! Καλὰ. Σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ἔξῃ νὰ γράψῃ εἰς χωριστὸν χαρτί τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ ὅτι, ἄλλο μού στέλλῃς.

τὰ ὁποῖα, ὅταν μάλιστα αἱ ἀπαντήσεις εἶνε εὐφρεῖς, θὰ εἶνε διασκεδαστικώτατα καὶ περιεργώτατα καὶ θὰ εἰμποροῦν νὰ φαιδρύνουν κάθε συναναστροφὴν.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἐπειδὴ ἕκαστος πιθάνον νὰ λάβῃ πολλὰ τετράδια ἀπὸ διαφόρους φίλους του, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπινοῇ κάθε φοράν νέας ἀπαντήσεις διὰ τὰς 30 ἐρωτήσεις, ἀλλ' ὅ,τι ἀπαξ ἔγραψεν εἰς τὸ πρῶτον, ἡμπορεῖ νὰ το γράψῃ ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὰ ἄλλα.

Μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου ἀποστέλλω πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου ἀπὸ ἐν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν ὡς δῶγμα. Αὐτὰ βέβαια θὰ σας εἰπουν καλλίτερα καὶ καθαρώτερα τί εἶνε ἡ νέα καὶ μεγάλη μου καινοτομία των

Μικρῶν Μυστικῶν

Τὸ κατ' ἐμέ, ἐλπίζω ὅτι θὰ σας ἀρέσῃ πολὺ καὶ ὅτι θὰ εἰσαχθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ὠραία συνήθεια τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν «Μικρῶν Μυστικῶν», ἡ ὁποία, εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρους ἐνσυχολήσεις τῆς νεότητος. Διὰ δὲ τοὺς ἀγαπητούς μου μικροὺς φίλους, ἐκτὸς τῆς διασκεδάσεως, θὰ ἔχῃ καὶ ἄλλην ὑψηλοτέραν ἀποστολήν: νὰ τοὺς γνωρίσῃ καὶ νὰ τοὺς συνδέσῃ μεταξὺ των περισσότερον.

Λοιπὸν, ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σας καὶ τὰς παραγγέλίας σας. Εὐχομένη δὲ εἰς ὅλους υἱεῖαν καὶ εὐτυχίαν διὰ τὸ νέον ἔτος 1897, σᾶς φιλῶ γλυκά,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

μου ἔκαμεν ἓνα συνδρομητήν. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ὁ Δέπυρος διὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μου πατρὸς του καὶ μου ἔκαμε πρὸς τὸ παρὸν τρεῖς συνδρομητὰς. — Ἐξεσπᾶσθε καὶ ἡ Ἀνθισμένη Λυγαρία καὶ μου ἔκαμε δεκατέσσαρας συνδρομητὰς—ἂν ἀγαπᾷτε—καὶ αὐτὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος!

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Ἄν ἐξακολουθῇ ἔτι τὸ πρᾶγμα, — θὰ βλέπετε τὸ φύλλον μου καὶ δὲν θὰ το γνωρίζετε, τόσας βελτιώσεις θὰ ἔχῃ.

Σᾶς ὑπενηθίζω, παιδιά μου, ὅτι ἡ προθεσμία διὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Δ' Κυριακῆς λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου 1897. Πέραν τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν δεχόμεαι ἀπαντήσεις.

Καὶ μίαν ἄλλην σπουδαίαν ὑπόμνησιν: Ἡ ἀπάντησις—ὅπως καὶ κάθε ἄλλο τὸ ὁποῖον μου στέλλετε, — πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον εἰς ξεχωριστὸν χαρτί καὶ ὄχι μαζὶ μετ' ἐπιστολήν.

Ὅχι δὲ, ἀγαπητέ μου Καστελλιώτη! Ὅποιος γὰρ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά του, ἀκούων ἐν ψευδώνυμον, ἡμπορεῖ νὰ δῇ νὰ δειγῇ ὅτι το ἔχει, ἀλλὰ δὲν το ἔχει πάντοτε.

Ἰδοὺ ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων, Καθημέριον τοῦ Φαλήρου. Ἐμπορεῖς νὰ εὕρῃς ὅλους τοὺς Ρεμβασμούς τοῦ Ἀνανία, ἀπὸ οὗ σου ἤρπεν τὸσον ὁ τρίτος...

Ὅστε τοὺς ἔδρεξες ἀπὸ τὸ παράθυρον, Γῆ τῆς Ἑλλάδος, αὐτοὺς που ἐφώναζαν τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸν δρόμον; Καλὰ τοῦτο, ἔκαμες. Κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι τὴν ἑρμηνείαν εἶνε περιττὴ. Ἦθελα δοῦν νὰ ἤξευρα ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ζωηροί.

Σᾶς δεχόμεαι μὲ μεγάλην μου χαρὰν, Κοκκινοκόκκινον, καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω. Εἰς εἰς τὸν μικρὸν Καθημέριον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μου ἤρπεν καὶ ὅτι θὰ χαρῶ πολὺ ἀνὰ μου γράψῃ καὶ ὁ ἴδιος.

Ἀπὸ τὸν Μέλαντος Δρυμοῦ, πολὺ φαδερὸν ψευδώνυμον ἐξέλεξε. Θέλει νὰ σε φοβούται οἱ μικροὶ μου φίλοι! Καλὰ. Σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ἔξῃ νὰ γράψῃ εἰς χωριστὸν χαρτί τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ ὅτι, ἄλλο μού στέλλῃς.

Μή με Λησμονέι, νά μου φιλήσης τὸν ἀδελφόν σου καὶ νά τῷ εἴπῃς ὅτι τῷ ἐξέλεξα τὸ ψευδώνυμον **Διδυβεῖλ**. Τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀνανία δὲν εἶνε φαλάκρη, εἶνε ἀπλῶς ἡ **γυαλάδα** τῶν μαλλιών σου.

Ἄλλο φοβερὸν ψευδώνυμον. Ἐνας μικρὸς καὶ πολὺ καλὸς μου φίλος θέλει νά τον λέγω **Σαταῖν**. Ἄς εἶνε καὶ αὐτό!

Φουρτούνα λοιπὸν ἄς εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀγαπητὴ μου φίλη, ὅτ' οὐ τὸ παλαιὸν ἐπροδότη. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ θά μου γράψῃς τώρα τακτικά.

Ὅχι, **Ὁκύπου** Ἀχιλλεῦ, (αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐκλογίω) ὅσα πολλὰ καὶ ἂν μου γράψῃς, ποτὲ δὲν γίνεσαι φίλος. Ἡ χαρὰ μου εἶνε νά λαμβάνω ἐκτενεῖς ἐπιστολάς.

Τρία φίλκια σου στέλλω κ' ἐγὼ, ἀγαπητὴ του Ἀλεξάνδρα Μακρῇ. Ἐνα διὰ σέ, ἕνα διὰ τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἕνα διὰ τὸν ἐξαδελφόν σας, τὸν νέον μου φίλον.

Φίλιππε Ἰωάννη Δέδε, εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ὅτι θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νά μου στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι δύο ἐκ τῶν σταλέντων τὰ ἔχουν ἤδη ἄλλοι φίλοι μου.

Βεβαίως, **Μαργαρίτα**, εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν μου εἰμπορεῖ νά ἔλθῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου, ὡς ἀδελφὴ συνδρομητρίας. Δὲν τα εἴπαμεν αὐτά; Νά μου φιλήσῃς τὸ ἐξαδελφάκι σου καὶ νά του εἴπῃς ὅτι τὸ περιμένω ἀνυπομονῶς.

Φίλε **Ι. Δουρέντε**, τὸ ψευδώνυμόν πού μου προτείνεις τὸ ἔχει ἤδη ἄλλος. Οἱ στίχοι σου ἀρχεῖται καλοὶ, εἰς μόνον χωλιῶναι. Ἄν θέλῃς νά μάθῃς, πρέπει νά παραδεχέσαι ἀσυζητήτῃ τὰς γνώμας τῶν μεγαλητέρων σου, οἱ ὅποιοι ἤξεύρουσι περισσότερα ἀπὸ σέ καὶ οἱ ὅποιοι—τοῦτο προπάντων!— σὲ ἀγαποῦν.

Βεβαίως, **Ερμητίνα** φίλτατε, ἂν ἐξηγεῖτο ἡ καλλιτέρα νύξ τοῦ ἔτους, τὸ πρῶτον βραβεῖον θὰ ἔπρεπε νά ἀντιγράψῃς σου **Δάφνη**.

Κόρη τοῦ **Σουλίου**, χαίρω διότι ἡ Μ. Κυριακὴ σου ἐδόξεν ἀφορμὴν νά μου γράψῃς. Ἡ χαρὰ μου θὰ εἶνε μεγαλητέρα, ἂν μου γράψῃς συχνά.

Μὰ εἰμπορεῖ κανεὶς νά ξεγᾷ τὸ ψευδώνυμόν σου, **Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ**; Θεὸς φυλάξῃ!

Μὴ φοβεῖσαι, ἀγαπητὴ **Οιδίππου Τύραννε**, τοιοῦτον προδοτικὸν λάθος δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Περιμένω λοιπὸν, περιμένω...

Ὅχι, **Μπερτόλδε**, τὰ ψευδώνυμα πού σου εἶπαν οἱ φίλοι μου ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἀληθῆ. Διότι ἔχω πληροφορίαν ὅτι ἦσαν ἄλλοι.

Δυστυχῶς, **Εὐκλειπία**, τὸ ποιητικὸν αἰνίγμα πού μου ἔστειλες εἶνε πάρα πολὺ ἐκτενές καί, καθὼς βλέπεις, μόνον σύντομα δημοσιεύω.

Κ' ἐγὼ ὑποθέτω, **Πετρώδης Παράλια**, ὅτι τὰ διπλὰ φυλλάδια μὲ τὴν Κυριακὴν εἶνε τὰ προσφιλέστερα. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

Φθινοπωρινὴ Βροχή, σοῦ ἀρέσει λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν σου; Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Δ' Κυριακὴν καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη πού μου ἔγραψες.

Βεβαίως, **Αθιγγανίς**, εἰμπορεῖς νά ἔλθῃς εἰς τὴν Μ. Κυριακὴν. Παρακάλεσε τὸν ἀγαπητόν μας πατέρα σου νά σε συνοδεύσῃ.

Ὅχι, ὅχι, **Ναυτοπούλα**, ἡ **Μαρίδα** τοῦ **Φαλήρου** δὲν εἶνε ἀδελφὴ τοῦ **Χαλαμοῦ Κόσμου** μ' ἔκαμες καὶ ἐγέλασα!

Στέφανο Βόρεα, μὲ συνεκίνησεν ἡ διαβεβαίωσις τῆς αἰωνίας σου φιλίας. Ἐνα φίλκι εἰς τὸν μικρόν σου ἐξαδελφόν.

Ναυμαχία τῆς **Σαλαμίνας** θὰ σε λέγω λοιπὸν, καλὴ μου φίλη πού μου ὑπόσχασαι δι:

τὰ ξεσπαθώσης. Σοῦ ὑπενθυμίζω καὶ μίαν σου συνάδελφον: τὴν **Μάχην** τοῦ **Μαραθῶνος**. Μὰ τί ἐνδοξα ψευδώνυμα!

Ἀγαπητὴ, Ἀδὰμ Θεοφύλακτε, ἡ ἐπιστολή σου εἶνε τόσον καλογραμμένη, ὥστε οἱ φίλοι σου ἦσαν ὅλους διόλου περιττοί. Γράψε μου πάλιν καὶ ἔκλεξε ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ τὸ ἔχει ἤδη ἄλλος φίλος μου.

Ἄκουτε, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Χαίρω πάρα πολὺ, ποῦ θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — Ἡ **Ναυτοπούλα** συγχαίρει τὸν **Μινώταυρον** διὰ τὸ βραβεῖον καὶ τὸν **Μεταρρυθμιστὴν** διὰ τὸ ποίημά του, διότι ἡ δημοτικὴ ποίησις τὴν ἐνθουσιάζει. — Ἡ **Αθιγγανίς** πληροφορεῖ τὴν **Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν** ὅτι τὰ ἀρχικά της εἶνε **Ισ. Χ. Α.** καὶ τὴν ἀσπάζεται καθὼς τὴν **Ἀττικὴν Μέλισσαν**, **Γενναῖον Καλλικρατίδα** (καὶ πολλοὺς ἄλλους: ἀλλὰ ποῦ τόπος;) — Ἡ **Φθινοπωρινὴ Βροχή** συγχαίρει τὸν **Μινώταυρον** καὶ ζητεῖ τὸν ὀνόματά του, ἀσπάζεται δὲ τὸν **Παχὸν Τσίρρον** καὶ τὸν **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα**, ὃν γνωρίζει τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ δὲν εἶνε φίλος νά τα μάθῃ κανεὶς! — Ὁ **Οιδίππου Τύραννος** συγχαίρει θερμότερα τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαία**.

— Ὁ **Ερμητίτης** συγχαίρει ἰδιαίτερος τὴν **Δάφνην** διὰ τὴν ἀπάντησίν της εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν, τὴν ὅποian θαυμάζει: συγχαίρει δὲ καὶ τὸν **Μινώταυρον**. — Ἡ **Δάφνη** ἀσπάζεται τὸν **Χαλαμὸν Κόσμον** καὶ τὸν **Κορυδαλόν**. — Ὁ **Διδυβεῖλ** ἀσπάζεται τὸν πρῶτον **Χρυσὸν Αἰῶνα**, τὸν **Ιουστινιανὸν Τυμφορητόν** καὶ τὸν **Παρωμένον Ὀκεανόν**. — Τὸ **Μή με Λησμονέι** συγχαίρει τὸν **Μινώταυρον**. — Ἡ **Φουρτούνα** ἐρωτᾷ τὴν **Ναυτοπούλα**, τὴν ὅποian γνωρίζει, πῶς πηγαίνον τὰ γαλλικά καὶ τὸ **μοιστόν**; — Ὁ **Μπερτόλδε** ἀσπάζεται τὸν **Γενναῖον Καλλικρατίδα** καὶ ζητεῖ τὸν ὀνόματά του. — Ὁ **Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ** ἀσπάζεται τὸν **Μαρτεῖον τῶν Δελφῶν** (καὶ πολλοὺς πολλοὺς ἄλλους) συγχαίρει δὲ τὸν **Μινώταυρον**. — Ὁ **Λευκὸς Κρίνος** ἀσπάζεται τὸν **Ἀδρην**, τὴν **Μπουμπουλίαν**, τὸν **Μπουρλότο**, ὃν ζητεῖ τὰρχικά. — Ἡ **Γῆ τῆς Ἑλλάδος** ἐρωτᾷ τὸν **Ἀνδρέον Ἡπειρώτην**: ἀλήθεια φοβεῖται νά ὑπάγῃ εἰς τὴν κάμαράν του τὸ βράδυ, ὅταν εἶνε σκοτάδι; — Ἡ ἰδία ζητεῖ τὰρχικά καὶ τὴν διαμονὴν τῆς **Χρυσῆς Ἀμμουδιᾶς**.

— Ἡ **Μαργαρίτα** ἐρωτᾷ τὸν **Παρωμένον Ὀκεανόν**: ἀλήθεια φοβεῖται τόσον πολὺ τὸ κρῦον; Κρῖμα τὸ ψευδώνυμον! — Ἐγκάρδια συγχρητῆρια τῇ **Ἑλληνικῇ Σημαίᾳ** ἐκ μέρους τοῦ **Δεκαπεταετοῦ Πλοίαρχου**. — Ὁ **Λεοντοκάρδος Λεωνίδας** πληροφορεῖ τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** καὶ ὅσους ἄλλους ἠρώτησαν, ὅτι ὀνομάζεται **Ἀλέξανδρος Α.** Πάλληξ καὶ ὅτι ἐξαφανίζεται, ἀλλάζων προσεχῶς ψευδώνυμον.

— Ὁ **Σαταῖς** ἐρωτᾷ τὸν **Τῖδον** τῆς **Καλλιτεχνίας**: τὸν **Κατέβα** νά γᾶμε τὸν γνωρίζει; — Ὁ **Καρχαρίας** τοῦ **Αἰγαίου** ἀσπάζεται τὸν **Καλὸν Ἀνθρώπον**, (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὰρχικά), τὸν **Καρχαρίαν** τοῦ **Φαλήρου** καὶ τὸν **Παρωμένον Ὀκεανόν**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ ἀδιάπλασις εἰς τοὺς φίλους της: **Καρχαρίαν** τοῦ **Αἰγαίου**, **Πέτρην Σκαυδάλου**, **Κ. Θεοδώριδην**, **Δεκαπεταετὴ Πλοίαρχον**, **Λευκὸν Κρίνον**, **Ἑλληνα Σφαραγέλλον**, **Π. Κ. Γεωργιάδην** (ἔστειλα τὰ φυλλάδια) **Δημ. Ν. Χατζίκου**, **Ὀλύμπιον Δία**, **Ἀναστάσιον Οἰκοδόμουν**, **Μικρόν Ἰππία**, **Πέτρον Βασιλεῖον**, **Κῆμα** τοῦ **Εὐκλείνου κ.λ. κ.λ.**

Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἔγραψα τῶν ἐορτῶν, ἐτυπώθη ἐνωρίτερον πάλιν τῶν συνήθους. Ὡστε εἰς ὅσας ἐπιστολάς θάλασσας θάλασσας τὸν 20 Δεκεμβρίου, θάπαντα εἰς τὸ παρόντος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 28 Ἰανουαρίου 1897

705. Λεξιγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου ἄλλο κριτὴς ἀνθρώπων τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μαγμένου Βασιλεπούλου.

706. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ ψαράκι ὀρεκτικὸ μίαν λεπίδιτσα κόβω, σεπτὴν μητέρα προσκυνῶ μὲ σεβασμὸ καὶ φόβο.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Τίτ Τάξ

707. Ἀνιγμὰ δημῶδες.

Δὲν ἔχω πόδια καὶ περπατῶ,

Δὲν ἔχω στόμα καὶ ὁμιλῶ.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἀλ. Σ. Οἰκονομιδοῦ

708. Ἀστήρ.

+ + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥ-
+ + + στε ὀριζοντίως νάναγινώ-
+ + + σκεται τὸν ὄνομα **Ρωμαίου**
+ + + ποιητοῦ, καθέτω: ἐνός τῶν
+ + + τριῶν αἰώνων, τὴν ὀνομασίαν καὶ
+ + + διαγωνίως ἀρχαίως Ἑλλην-
+ + + κῆς πόλει: καὶ νήσου.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

709-715. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις: μετρήξ ταῦρος, Λουκάς, νεκρὸν λαβή.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Αἰνιδιόπουλου

714-718. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν τὰ ὀνόματα πέντε στρατηγῶν.

1, Ρασδύλλος. 2, Πλύγοπνι. 3, Δριμόανος. 4, Σμάλοχα. 5, Λιφώσσα.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Αἰῶνος τοῦ Φαλήρου.

719. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τίτχικα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα ἀποτελοῦσιν εἶδος πληγῆς, τὰ δὲ τελικά ὄροι:

1, Ἀρχαία φυλὴ 2, Φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς. 3, Ἐορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. 4, Ὀργανον τῆς Γυμναστικῆς. 5, Δένδρον καρποφόρον. 6, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

720. Φωνηεντόλιπον.

κνρῖν-φλν-κμς-πλν-μ-λσμνς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ἡρώτος Ἀεράκι.

721. Γρίφος

Οἶνος, ρακί, κοτιὰκ μ' ὅση νάι νάι κινητός.

Ο

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζέλαντου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Νοεμβρίου 1896

614. Πίτυς (Π-τίς). — 615. Μελίτη, (μέλι-τί). — 616. Σιών, Χιών. — 617. Οἱ Φοῦροι. — 618. Μέλανθος.

Κ

619. ΠΑΝ ΠΙΔΟΣ ΚΑΛΑΜΑΙ ΝΟΜΟΣ ΣΑΣ Τ

Κ

620. ΓΑΓΓΗ ΘΥΡΑΕ ΜΑΝΤΟ ΜΙΔΑΣ ΑΥΛΟΣ

Τ

621-622. 1, Ζύμη, Κόμη, κόμη, κόρη, κόρη, κόρος, ὄρος, ἄρος, ἄρτος. 2, Ἡττα, Ἡρα, Ἡράς, ἦρος, ὄρος, ὄνος, οἶνος, Νίνος, Νίκος, νίκης, νίκη.

623. ΛΑΟΝΟΜΗ. 1, ΛΑΓΩΘΟΣ. 2, Ο-νέγα 3, ΝΟΤΟΣ. 4, ΜΗΛΟΝ.

624. Ἐν οἷα ὅτι οὐδὲν οἶδα. 625. Ἡ ἐσχόχ συντείνεται εἰς ὑγείαν.